Megmosni Jézus lábát

(Washing Jesus' Feet)

1957. március 10. Phoenix, AZ

A Lélek vezette el a gyülekezetbe, hogy imádkozzunk érte… Hogyan tette az Úr ezt… És ő… Senki sem tudta, hogy elmegyek oda. Még maga Ballard testvér sem. Csak a vezetést éreztük, hogy menjünk le oda, és ott volt az Úr. És egy fiatal katolikus fiú volt a szószék mellett tegnap este, aki megtudta, hogy daganat van az agyában és az orvos azt mondta, hogy meg fog halni. És aztán imádkoztak érte a szószéknél… Olyan különös módon érezte a vezetést, hogy menjen el arra a helyre ma délelőtt. Csodálatos alkalom volt. Nos, ti teljes evangéliumi emberek, sokan nem értitek meg… Az a fiú volt az, aki felemelte a kezét, az az indián fiú? Igen, testvérem. Isten áldjon meg. Jobban érzed magad? Érzed… Nagyon jó. Nagyszerű. Hálát adunk Istennek ezért. És így reménykedünk, bízunk és hiszünk teljes szívünkből abban, hogy te, a kedves kis feleséged és a kisbabátok mehettek és bizonyságot tehettek az Úr Jézus hatalmáról, ez a mi őszinte imádságunk és hitünk.

Amikor ezt a baptista testvért hallottam, aki most beszélt, hogy min kellett keresztülmennie… Ti, teljes evangéliumi emberek, nos, talán hallotok valakit bizonyságot tenni, ami talán nem jelent túl sokat. Persze akkor is nagyon értékelnétek. De tudom, hogy ez a fiú hol áll. Én is ugyanazokból a nyomorúságokból jövök. És tudom mit jelent valódi, igaz hittel kilépni, a Szentlélek keresztségével. Emlékszem, mit mondtak nekem, amikor mentem és elmondtam nekik, hogy vettem a Szentlelket. Davis (dévisz) testvér azt mondta nekem: - Billy, pihenned kell. Menj haza. Valami bajod van… Azt mondta: - Rémeket láttál… Azt mondtam: - Egy Angyalt láttam… Igen, uram… Azt mondta: - És te az elemi iskoláddal majd mész és szerte a világon hirdeted az evangéliumot? Azt mondtam: - Ő ezt mondta. és ezt fogom cselekedni… És ezt is cselekszem Isten kegyelmével.

Most figyeljetek, ennek a fiúnak itt szüksége van egy karra és egy kézre, tudjátok. Ő… Tehát add meg azt neki, testvérem. Nagyon szüksége van rá, hogy valaki befogadja őt. Kijött onnan, hogy Istennek a teljes dolga mellett kiálljon, és hogy higgyen a Szentlélek keresztségében, hogy higgyen Jézus Krisztusban és a jelekben és csodákban. Kijött, hogy a mi testvérünk legyen. Most tehát mutassuk meg neki, hogy mi is az ő testvérei vagyunk, és hogy megbecsüljük őt. Isten áldja őt meg, ez az én őszinte imádságom. És hallom, hogy a kis felesége ismét babát vár, és emiatt természetesen a testvér aggódik és izgul, meg minden más. És volt egy idegi alapú gyomorbetegsége is. Imádkoztunk ma délelőtt. Biztos vagyok benne, hogy Isten meghallgatta. Isten áldja meg őket, ez az őszinte imádságom. És a kis felesége is megpróbáltatásokból jön, hiszen operaénekes volt, és onnan jött el, hogy Isten szolgája legyen. Én boldog vagyok ezért. Imádkozom, hogy Isten gazdagon áldja meg őket.

Azt hiszem, hogy a polgármester küldte el nekem a város kulcsát. Gene (dzsín), láttam ott, Outlaw (áutla) testvér, és gondoltam, hogy az lesz a város kulcsa. Nem tudtam. Bár talán mégsem az. Amit én szeretnék, az az Ige kulcsa, természetesen, a Szentlélek.

Mára pedig egy kis drámát tartogattam, amit az Úr a szívemre helyezett ma délután. És szeretném, hogy most néhány percig legyetek nagyon csendesek, és figyeljetek. Elég korán be fogjuk fejezni, ha az Úr engedi, hogy akik ma este vissza tudnak jönni… És értem, hogy páran úgy tudtátok, hogy ez lesz a záró alkalom. De sok látogató van itt a városban, akik még ma estére is akartak egy összejövetelt. Ha a pásztorotok azt akarja, hogy ma este már a saját gyülekezetetekben legyetek, akkor fontos, hogy a ti kötelességetek helyén, hogy a ti őrhelyeteken legyetek ma este. Így van. Senki ne legyen távol a gyülekezetétől. A gyülekezetetek… Tehát amikor ennek az egésznek vége lesz, akkor szeretnénk, hogy menjetek vissza a gyülekezetetekbe. Menjetek vissza a gyülekezetetekbe, ahonnan jöttetek. Menjetek, és legyetek jobb keresztények, ha tudtok. És azokkal a megtérőkkel, akik itt voltak az összejövetelen, próbáljátok meg elérni a környéketeken lévőket… Látogassátok meg őket és hozzátok el őket a gyülekezetbe, hogy közösségben lehessetek. Ezért van az ébredési összejövetel. Örvendezzetek azokkal, akik meggyógyultak. És most, mindig emlékezzetek meg rólam imádságotokban.

Most pedig, valami nincs rendben a történetünkkel ma délután. Amint megnézzük, valahogy úgy tűnik, nem megfelelő a beszélő hangja. Hogyan szerethetnék ezek a farizeusok Jézust? Gyűlölték Őt. Hiszen semmi közük nem volt ehhez a Jézus nevű emberhez. Felforgatta a templomaikat, meg minden más. Hiszen megvetették Őt. És hogyan hívhatta meg az a farizeus Őt vacsorára? Általában olyan embereket hívunk meg, akikkel szeretünk együtt enni, tudjátok, valaki olyat, akiről jó véleménnyel vagytok. Van valami abban, hogy együtt eszünk. Ezért veszünk Úrvacsorát is. Ez az Úr Vacsorája körüli közösség, ami olyan naggyá teszi ezt. Tehát hogyan hívhatta meg ez a farizeus a házába Jézust? Amint a régi gonosz szólás mondja: „minden szentnek maga felé hajlik a keze”. Tehát valamilyen önző indítéka volt.

Az a szó, hogy ’farizeus’, azt jelenti: ’színész’. Maga a ’farizeus’ szó azt jelenti: ’egy színész’. És egy színész pedig nem más, mint egy más valakit megjátszó ember, vagyis egy utánzó. És mennyire igaz ez a mi mai modern szavunkra, hogy ’képmutató’: egy színész, egy utánzó, valaki, aki próbál valami lenni… Amint Upshaw (ápsó) képviselőúr mindig mondta: - Amikor próbálsz valami lenni, ami nem vagyol… A képviselőúr idősebb korában meggyógyult az összejövetelünkön, miután 66 évig volt tolószékben, és ő mondta mindig így: - Ne legyél az, ami nem vagyol… Ez déli tájszólás… De ez a farizeus meghívta Jézust. Nekik nem volt együtt közösségük, ezért biztos, hogy valamilyen önző indítéka volt ebben. Hiszen semmi közös nem volt bennük, amiről beszélhettek volna.

Tudjátok, mi középkorú emberek, nekünk vannak közös dolgaink. Szeretünk a magunk korabeli emberekkel találkozni és beszélgetni velük. Amikor egy öt éves kislányt láttok a nagymamája körül lenni állandóan, ott valami nincs rendben. Nagyinak biztosan van egy

zacskó cukorkája valahol. Túlságosan nagy köztük a korkülönbség. Nekik nincsenek közös dolgaik. A kisgyerekeknek viszont vannak közös dolgaik. Egymás nyelvét beszélik, beszélgetnek a babáikról, a kisfiúk meg a karikáikról. A Biblia azt mondja Ézsaiás könyvében: „A kisgyermekek az utcán játszanak…" Közös dolgaik voltak. A fiatal hölgyeknek is vannak közös dolgaik. Szeretnek összeülni és beszélgetni a barátjukról, és tudjátok, és… Vannak közös dolgaik. És a többi hölgyeknek is vannak közös dolgaik. Szeretnek összeülni és beszélgetni, és megint összeülni és beszélgetni. Tehát vannak közös dolgaik. Nos, a férfiak is ugyanígy vannak ezzel. A városból a Kiwanis klubhoz tartozók szeretnek összeülni és együtt vacsorázni és közben a város dolgairól beszélgetni, arról, hogy hogyan segíthetnének a szegényeken és hogy milyen dolgokat lehetne még tenni. A Kiwanis-hoz tartozóknak is közös dolgaik vannak, azoknak a kis csoportoknak. És a kereszténységnek is vannak közös dolgaik. Ezért vagyunk itt ma délután. Vannak közös dolgaink. Van valami, ami mindnyájunkat érdekel. Ha nem volna így, akkor kint lennénk a parkokban vagy az utakon. De vannak közös dolgaink. Jézusról akarunk beszélni, mert ma ez a közös talaj, amin állunk, az Úr Jézus. Soha nem azért jövünk össze, hogy lássanak bennünket. Hanem azért jövünk, hogy Jézusról beszéljünk. És azért jövünk, hogy közösségben legyünk az Ő Igéje körül és az Ő népével. Ezért vagyunk itt.

De ez a farizeus hogyan hívhatta meg Jézust, amikor gyűlölte Őt, hogy eljöjjön és vele vacsorázzon? És úgy gondolom, hogy késő délután lehetett, talán éppen naplemente, és a nap lenyugvóban volt. És Jézus fáradt volt. Egész nap prédikált, és talán rekedt volt attól, hogy beszélt; és az arca leégett a palesztinai nap tűző sugaraitól. És most történetünk kezdetén látok egy fiatal embert, aki csupa izzadság. A lábai izzadtak és porosak. És egy nagy emberseregleten kívül áll, akik nyomulnak Hozzá, hogy hallják az Igét.

És tudjátok, én már sok jó prédikátort hallottam. És bizony nagyon szeretem hallgatni a jó prédikálást! Sajnos nem nagyon sokszor van ilyen kiváltságban részem. De nagyon szeretem hallgatni a jó prédikátort, aki tudja az Igét. De, óh, milyen is lehetett Őt hallani, amikor mondott valamit! Egyetlen Szó Tőle olyan örömmel remegtetné meg szívünket, hogy az túlmenne bármilyen hangén, amit valaha is hallottunk. És az emberek bizony nagyon tolultak Hozzá, hogy hallják az Igét. És ahogy lenézünk egyik oldalra, látom ezt a fiatal embert, aki fáradt és aki remeg a gyors futástól. Izzadság borítja a testét, és lábujjhegyen áll, hogy lásson. Azt mondja: - Ő az! Ő az! Mert soha nem hallottam még embert így beszélni… Látjátok, őt különválasztották és a nagy, gazdag pásztora elküldte, hogy megtalálja Jézust. Számára megkönnyebbülés volt, amikor megtalálta Őt. Ment egyik helyről a másikra és nem találta Őt ott, mert már valahová máshová ment el.

De ezelőtt néhány nappal az ő gazdag ura, aki egy másik városban lakott, nagy ember volt a városban… Nagyon befolyásos ember. És az emberek nagyon tisztelték őt. És látom őt… Hát, ezek a farizeusok nagyon messze voltak a szegénységtől. Némelyikük túlságosan is gazdag volt. Beadták a tizedet és a felajánlásokat ás az áldozatokat. És gazdag emberek voltak. A többiek felnéztek rájuk. És becsületesen kellett élniük és a városban egyházi

emberként tisztelték őket. De hadd mondjam el, hogy mindezzel együttvéve is, ami mind jó; de ha a szíved nincs rendben Istennel, akkor semmi sem vagy Isten szemében. Nem számít, mennyire vallásos, mennyire tisztelt, mennyire jó nevű és mennyire becsületes vagy, ezek a dolgok semmit sem jelentenek Isten szemében.

Figyeljük ezt a farizeust. Látom őt, amint fel s alá járkál a háza folyosóján: - Hiszen én Doktor X.Y. vagyok ebben a városban. Tudjátok, én egy tiszteletnek örvendő polgár vagyok. Amit mondok, az a rend és a törvény. Nagy ember vagyok… És amikor ilyet gondolsz a szívedben, akkor bizony semmi nem vagy abból, aminek lenned kellene — ezt mondja a Biblia. Amikor az ember azt gondolja, hogy ő azért egy kicsit jobb valaki mástól, akkor bizony kifelé áll a szekered rúdja, testvérem. Így van. Mi mindnyájan ugyanolyanok vagyunk Isten szemében. Szegény, gazdag, barna, fekete, fehér, sárga, bármik legyünk is: mindnyájan egyenlő alapokon állunk Istennél. És amikor ez az önbecsülő farizeus fel-le járkált a házában, azt mondta: - Tudjátok, azt hiszem, rendezek itt egy nagy partit. Tudod, ha rendeznék egy nagy estélyt, akkor minden ember erről beszélne, és valószínűleg az újság társasági életről szóló hasábjainak is a címlapjára kerülnék — mármint ha akkoriban volt egyáltalán ilyen.

Most, amint szinte eljátsszuk ezt, neveket is használni fogunk, és így tovább, ami talán egy kicsit furcsának tűnhet. De… Azért, hogy a lényeget meglássátok ebből, az üzenetet, amit akarok, hogy meghalljatok. És amint ez a farizeus fel-le járkált a házában, azt gondolta: „Csak tudnék valamit csinálni, amiből az emberek majd megtudnák, hogy milyen nagy ember vagyok…” Ugyanezt látjuk ma is: az emberek valamilyen nagy műsort akarnak szervezni, hogy a külvilág meglássa őket, és hogy nagynak tartsák őket. Ők akarják a legnagyobb összejövetelt, a legnagyobb ezt és a legnagyobb azt, és hogy hozzájuk járjanak a legszebben felöltözött emberek, nekik legyen a legszebb berendezésük, valami nagy. De nekünk Istenből van még többre szükségünk, és nem a világból. „Aki megalázza magát, azt Isten felmagasztalja.” De először az alázatnak kell jönnie.

És nézzük ezt a farizeust, amint fel-le járkál a padlón, és próbál gondolkozni. – Óh, bárcsak eszembe jutna valaki, aki ide vonzaná a többieket. Bárcsak eszembe jutna valaki, akit itt bemutathatnék… És aztán látom őt, amint összedörzsöli a kis kövér kezeit, majd megfogja a kis kerek pocakját és azt mondja: - Miért is nem gondoltam erre hamarabb? Micsoda ötlet! Nem csak a város polgárai előtt leszek naggyá, hanem a farizeusok, a város pásztorai között is. Tudod, mit csinálok? Kiküldök valakit és meghívom azt a názáreti Jézust, azt a szent hempergőt, Őt fogom elhívni ide és leleplezem a többiek előtt. Mert Lavinsky farizeus éppen a minap mondta nekem, hogy nem is próféta az az ember. Tudjuk, hogy nem az. És tudjuk, hogy csak becsapja az embereket. Úgyhogy elküldök érte, és meghívom. És amikor itt lesz az összes többi farizeus is, majd jól leleplezzük azt az embert. Tudom, hogy amikor itt lesznek a presbiterek meg mind a többiek, biztos, hogy sarokba szoríthatjuk Őt. Bárcsak rávehetném, hogy eljöjjön. Óh, nagyszerű lenne, ha eljönne… - Futár, gyere ide! Menj és találd meg azt az úgy nevezett galileai prófétát és mondd meg neki, hogy jöjjön el a házamba, nagy ünnepséget rendezek. Jól fog nálam lakni. Biztos nem sok ennivalója van. De

nálam megtömheti a bendőjét, ha eljön. Mondd meg Neki, hogy jöjjön és látogasson meg engem…

Tehát ez a futár elment, és látjuk, hogy keresi Őt. És biztos, hogy megelégedett a szíve, amikor azt mondta: - Biztosan Ő az az ember… Nem hiszem, hogy bárki is láthatná úgy Jézust, hogy közben ne jönne rá, hogy kicsoda is Ő. Mert Ő más, mint a többi ember. És futárként, amint észreveszi, hogy az emberek ott tolonganak Jézus körül, ott gyülekeznek körülötte, és közben éppen naplemente van, ő is átküzdi magát a tömegen és bekerül azok sorába, akik az Úr Jézus körül állnak. Valaki az útját állja, ő pedig próbál még közelebb férkőzni Hozzá. Aztán egy ember a vállára teszi a kezét és azt mondja: - Uram, nem mehet a körön belülre. A Mester éppen most fejezte be a beszédet. Nagyon fáradt. Sajnálom, de nem engedhetem be… Ki volt ez az ember? Talán Fülöp. A futár pedig azt mondta: - De, kedves uram, nagyon fontos üzenetem van Számára. Mindenképpen látnom kell Őt, mert az én uram üzenetet küldött neki, és már napok óta keresem Őt emiatt, szerte Galileában. És most, hogy megtaláltam, beszélnem kell Vele. Fáradt és elcsigázott vagyok, de akkor is váltanom kell Vele egy szót. Leszel olyan kedves, és segítsz odajutnom Hozzá?

Hallom, amint Fülöp azt mondja: - Természetesen. Segítek, hogy elmondd ezt Neki… Látom, amint Fülöp kézen fogja őt, odasétál vele és azt mondja: - Mester, ez a fiatal ember üzenetet hozott Neked a gazdájától. Volna egy perced, hogy beszélj vele? Látom Jézust, amint meghajtja a fejét, és azt mondja: - Igen… Soha senki nem kérdezett olyat Jézustól, amire ne kapott volna választ. És a futár, amint ránézett Jézusra, tudta, hogy az Ő Jelenlétében áll, és átadta Neki a meghívást és elmondta neki, hogy az ő farizeus gazdája látni szeretné Őt. Óh, látom, amint egy nagydarab ember, akit Péternek hívnak, odaszalad Hozzá: - Nem, Uram, bizony nem, semmi közöd nem lehet azokhoz az emberekhez. Ez biztos, hogy csapda. Valamilyen módon tőrbe akarnak csalni. Olyan sok dolgod van. Annyi mindent meg kell tenned. Egyszerűen nem mehetsz el ahhoz a farizeushoz. Hiszen úgysem értenek Veled egyet. Látod, hogyan bánnak Veled. Nem mehetsz el egy olyan emberhez…

De tudjátok, Ő volt Isten Igéje. „Kérjetek és kaptok”, függetlenül attól, hogy kik vagytok vagy milyen helyzetben vagytok. Látom Jézust udvariasan azt mondani annak a fiatal embernek: - Menj és mondd meg a gazdádnak, hogy ott leszek nála ekkor meg ekkor. Ott leszek… „Keressetek és találtok. Kopogtassatok és megnyittatik. Kérjetek és kaptok, mert aki csak kér, kapni fog. És mindazoknak, akik kopogtatnak, megnyittatik számukra. És mindaz, aki keres, talál.” Óh, bárcsak tudnánk Őt keresni és tudnánk olyan hittel kopogtatni az Ő ajtaján, hogy hisszük azt, hogy Ő meghallja és válaszol… De aztán a futár, amint megkapta a választ Jézustól, hogy Jézus el fog menni hozzájuk, óh, annyira izgatott lett ettől, hogy megfordult és elszaladt onnan. Hogyan tehette? Hogyan tehette? Gondolj csak bele, hogy Kicsoda előtt állt ő meg. Óh, bárcsak én lehetnék a helyében. Őt annyira lekötötték a gazdájától kapott feladatok, hogy nem ismerte fel, hogy Isten Jelenlétében volt.

És azt gondolom, hogy mi, mai futárok, prédikátorok is ilyenek vagyunk. Annyira lekötnek a felekezeteink, a kis csoportjaink, hogy sokszor nem ismerjük fel, hogy Isten

Jelenlétében vagyunk. Óh, bárcsak én is úgy odajuthatnék Hozzá. Bárcsak én mehettem volna és beszélhettem volna Vele. Még mielőtt bármi szükséget Elé tártam volna, arcra borultam volna és azt mondtam volna: - Jézus, légy hozzám irgalmas… Talán a futár nem ismerte fel, hogy egy napon az az ember az ő Bírája lesz. Mi is ugyanígy vagyunk. Annyira lefoglalnak a köreink és a sekélyes értés közöttünk, és így tovább, hogy közben nem ismerjük fel Magát Istent, aki ott van közöttünk. Így van. Ez nagyon rossz, de így van. És aztán látom, amint elsiet onnan… Nem tudom, hogy volt rá képes — talán mert más dolgok is voltak a fejében. Óh, ő azt gondolta, hogy nagy dolgot vitt véghez, mert megtalálta azt, akihez a gazdája küldte. És közben mégis e lehető legrosszabb dolgot követte el: ott lenni Krisztus Jelenlétében és nem imádni Őt, és nem kérni megbocsátást és irgalmat.

Figyeljétek meg: ő elsiet onnan és azt mondja a gazdájának: - Megtaláltam Őt és megígérte, hogy eljön… Óh, ennek aztán örült az a kis kövér farizeus. Azt mondta, látjátok: - Nos, akkor megszervezem a lakomát. Minden asztalomat felállítom itt a verandán, a szőlő éppen akkorra fog megérni… És ha jártál már ott azon vidéken, ott keleten, akkor tudod, hogy mennyire kitesznek magukért — ahogy errefelé mondjuk. És ott arrafelé nincsenek középosztálybeli emberek. Ott csak szegény meg gazdag van. A gazdagnak mindene megvan, a szegénynek semmije sincs. A mi emberünk tehát készült, hogy pompás lakomát készít, és bárányokat süt, és várta, hogy az arra járók, majd megálljanak a háza előtt és hogy nyalogassák a szájuk szélét meg minden, de egyetlen harapást se kaphassanak belőle. És… Hiszen megtehette. Gazdag volt. Volt mire fölvágnia…

Most nézzük meg őt, amint ebben a hangulatban van. Mindent elkészít a vendégvárásra. És miután mindent elkészített, végre elérkezik a nap, amikor Jézusnak meg kell jelennie. Volt annyi önbizalma, hogy tudta, Jézus el fog jönni. Úgyhogy levágatta a bárányait és az ökrét, és így tovább, a legjobb szakácsokat fogadta meg: óh bizony, milyen jól is tudtak azok főzni. Úgy meg tudják sütni a bárányt, hogy az nagyon-nagyon finom: kinti tűzhelyen megsütik azokat a nagy húsdarabokat, egy forgórácsos sütőn, hogy még egy mérföldnyi távolságból is érezni lehet az illatát. És minden készen volt, és végül eljött az a nap. Látom, hogy újrafényezteti a padlóját és hogy a legjobb ruháját veszi fel. Kiküldte a meghívókat az egyházi barátainak, meg mindenkinek, hogy jöjjenek el hozzá. És az volt az egészben a pláne, hogy Jézusra is számítottak. Ez volt a tréfa. Bizony móresre akarták tanítani Őt a vacsora befejeztével. Aztán volt nekik… Ezeknek a farizeusoknak sok „csicskájuk” volt. Itt cselédeknek, szolgálóknak hívjuk őket. Mindenre, amit meg akarták csináltatni, volt egy ilyen szolgálójuk. Tehát megcsináltatták az istállókat azoknak, akik szekérrel érkeztek, hogy a lovaknak is legyen helye. Mindent teljesen előkészítettek a nagy ünnepséghez.

Aztán egy idő elteltével látjuk, hogy megérkezik az első szekér, és a szolgáló ott kint megállítja a lovakat… Aztán amikor a farizeus kilép, hogy üdvözölje a vendéget, ott is van egy szolgáló, aki a vendéget már a kapuban üdvözli. Van egy kis hely a kapunál, és a farizeusnak az az első dolga, hogy ha vendéget fogad… A vendéglátótól kapott tiszteletet fejezi ki, hogy van ott a kapunál egy kis hely, ahol megmossák a vendég lábát. Hiszen a legtöbb palesztin

ember… Úgy mentek látogatóba és úgy közlekedtek, hogy mindenhová gyalog mentek. És mivel gyalogoltak… A palesztin öltözék úgy néz ki, hogy van egy alsóruha, és aztán azon egy felsőruha. És a palesztin öltözék térdig ér. És ahogy gyalogoltak, és a ruha így körbecsavarodott rajtuk, nagyon sok por tapadt rájuk. És mivel a lábuk izzadt, az a sok por mind hozzájuk tapadt. És olyan poros utakon gyalogoltak, ahol az állatok is jártak. És tudjátok, hogy az állatok meg odapottyantanak az utakra, úgyhogy az a piszok is belekeveredett a porba, és a porral együtt az is hozzáragadt a gyalogosok lábához az izzadság miatt, úgyhogy borzasztó szaguk volt, mintha egy istállóban lettek volna, miközben gyalogoltak. Mivel pedig vendégségbe jöttek, úgy mégsem jelenhettek meg, mert nagyon érződött rajtuk az utazás szaga.

Tehát olvasunk a Bibliában a lábmosásról. Az összes szolgáló közül a legkevesebb fizetést kapó volt a lábmosást végző szolgáló, neki kellett megmosni a vendégek lábát. És amikor jöttek a vendégek, le kellett ülnie, és mielőtt beléptek volna a házba, vagy a folyosóra… És akkoriban sarut hordtak az emberek. Levette a sarujukat, vizet hozott és nagyon alaposan megmosta a lábát, és lemosta az útnak minden piszkát. Aztán mikor ezzel végzett, fogta a sarujukat, és azt is jól letörölgette. És aztán… A vendéglátó udvariassága, hogy hozott neki egy pár otthoni cipőt, ami puha anyagból készült, és amit bent a házban viselhetett. És ráadta a vendégre a vendégcipőt. Tehát a vendégnek lemosta a lábát és puha benti cipőt adott rá. Aztán amint belépett a következő ajtón, ott állt egy ember, akinek valamilyen kenőcse és olaja volt. Ezt pedig azért adták mind a férfiaknak, mind az asszonyoknak, mert a palesztin nap sugara bizony megégette a nyakukat, és megbarnította az arcukat. Rosszabb ott, mint Arizonában, úgy gondolom. Tehát amint bejöttek, ott volt egy ember, aki ott állt, aki… Kitárta a karjait és adott a vendégnek kenőcsöt és krémet, bekente a kezét és az arcát olajjal, és hátul a nyakát is, és aztán adott neki egy törülközőt, amivel letörölhette az olajat.

És amikor letörölte azt a nyakáról és aztán a kezéről, az az olaj egy illatot hagyott ott maga után, egy csodálatos, valódi illatot. Ugyanis egy bizonyos fajta almából készítették, a rózsa almájából, olyan volt… Miután a szirmai lehullnak, egy kis alma marad ott. És ez az alma csak Arábiában terem, és nagyon értékes. Ezt az almát összetörik, és utána kiveszik a nedvét és belekeverik ebbe az olajba. Ez az olaj aztán elromlana, ha nem volna az a parfüm, ami az olajban volt. Úgy tudom, Shába királynéja sok ilyen olajat hozott magával, amit tömjénnek is neveznek. És nekik adják azt az olajat, és megkenik magukat vele és aztán letörlik azt, és a nyakukat is megkenik vele, és nagyon kellemes illatuk lesz ettől a parfümtől. És megmosták a lábukat és egy puha cipőt kaptak. És tudjátok, hogy olyan drága perzsa szőnyegük van a padlón. Nagyon gazdagok. És amikor belépsz oda így… Nem tudnád jól érezni magad koszos lábbal és büdösen, ha úgy mennél be az otthonukba. Ezért ők ilyen szépen rendbe hoznak téged, hogy teljesen otthon érezhesd magad. És aztán, mikor megkentek…

És aztán készen állsz, hogy találkozzál a házigazdával. Aztán belépsz a szobába, és… Gyere csak ide, testvérem. Megmutatom, hogyan csinálják. Amikor találkoznak a házigazdával, így

fognak kezet és megcsókolják egymást ezen az oldalon, aztán pedig így is kezet fognak, és megcsókolják egymást így. (Branham testvér bemutatja ezt egy testvérrel.) Köszönöm. Ez az üdvözlés náluk. Emlékeztek, hogy a Biblia azt mondja: „Köszöntsétek az atyafiakat szent csókkal." Hát ez az. A nyakukon csókolták meg egymást, mindkét oldalt. Aztán miután megmosták a lábát… Nem akarnál úgy találkozni a vendéglátóddal, hogy koszos a lábad és csupa izzadság vagy, és rossz szagod van az út miatt, mert a ruhádra kenődött az út menti kosz, és így tovább… Akkor büdös lennél. Ezért azt lemossák rólad, és bekennek valamivel, és teljesen letisztítanak. És aztán mikor mész a vendéglátódhoz, és ő megcsókol téged, az az üdvözlés csókja. Akkor nem kell szégyenkezned, amikor találkozol vele. Nem kell zavarba jönnöd, mert felkészültél a vele való találkozásra.

Óh, bárcsak volna időnk, hogy visszamenjünk és beszéljünk ennek az evangéliumi jelentéséről, de nincsen. Folytatnunk kell a mi kis történetünket. Hogy Isten hogyan készíti fel az Ő Gyülekezetét, hogy találkozzon Vele! De… Ez az igazi szellemi jelentése. Tehát amikor a vendéglátó kijött és találkozott a vendégeivel, megcsókolta őket. És ha a vendéglátó megcsókolta őt, akkor ő testvérré vált. A házban minden az övé volt. Menj csak és ülj le a díványra, menj a hűtőhöz és vegyél belőle bármit, amit csak enni akarsz. Testvérem, csak… Ez a te otthonod is. Ha a vendéglátó megcsókol téged, az azt jelenti, hogy szívesen lát. De ha nem csókolja meg a meghívott vendéget, ha nem csókolja meg őket, akkor az azt jelenti, hogy nem szívesen látott vendég. De amikor megcsókolja őket, azzal köszönti őket. Ezért tanítja a Biblia: „Köszöntsétek az atyafiakat szent csókkal", ezzel üdvözöljük őket a közösségben. Látjátok? Mi ma kezet fogunk; akkoriban pedig az arcukon vagy a nyakukon megcsókolták egymást.

És aztán mind bementek és nagyszerűen érezték magukat! És az egész város tudott róla. Zajlott az ünnepség, ment a főzés-sütés. És kint pedig… Csak a keletiek tudják, hogy hogyan állnak ott meg és (Branham testvér úgy tesz, mintha valamilyen illatot érezne), hm…, micsoda illatok! Óh, óh! De kerítés veszi őket körül. Azoknak az embereknek a kertjébe úgysem mehetnek be. Pedig bizony nagyon szerettek volna legalább belátni oda! És aztán persze bemenni. És látom a mi barátunkat, a farizeust, ahogy ott áll és a serlegével koccint, aztán pohárköszöntőt mond és nagyon jól érzi magát. És látszik, hogy minden remekül megy a partin.

Most pedig véletlenül odanézek a sarokba, ahol észrevétlenül ott ül Jézus: koszos lábbal, olaj nélkül és üdvözlő csók nélkül. Hogyan lehetséges ez? Mi történt a szolgálóval ott a kapunál? Egyáltalán hogyan mehetett úgy be? Óh, bárcsak én lehetnék az a csicskás. Bárcsak én moshattam volna meg az Ő lábát. Bárcsak tehettem volna valamit akkor. Hogyan történhetett így? De ott ül Jézus koszos lábbal, a fejét nem kenték meg olajjal, és még csak üdvözlő csókot sem kapott. És mégis, mindenki milyen jól érzi magát! És bizony ez minden, ami a világnak ma fontos: hogy jól érezzék magukat! A Biblia azt mondja: „Csókoljátok a Fiút, nehogy felkeljen haragja." Testvérem, ez a világ jól tenné, ha megalázná azt a rideg szívét. Ha az elnök eljönne ebbe a városba – és én szeretem az elnökünket -, ha eljönne ebbe a

városba, az utcák tele lennének zászlókkal. Minden házon zászlók lengenének. Kijönne a polgármester és a város elöljárói, hogy köszöntsék őt, és te is ott lennék. Pedig ő csak egy ember.

Ha viszont Jézus jön el a városodba, Rá csak annyit mondanak, hogy Ő egy szent-hempergő. Akkor mire számíthatunk az utolsó időkben? Óh, igen. Meghívjátok Őt. Természetesen. De amikor meghívjátok Őt, hová ültetitek? Egy kis fenti szobába ott a padláson, vagy talán valahová lent a pincében, és ott gyorsan váltotok egy pár szót? Ha pedig… Felkelsz reggel és tudod, hogy reggel imaalkalmatok van, és aztán Zsuzsika felhív és azt mondja neked: - Gyere már el velem vásárolni…, akkor Jézust már félre is raktad. Így igaz. És te, prédikátor, aki imádkozásra hívod a gyülekezetedet, metodistát, baptistát, reformátust és így tovább és várjátok, hogy egy régimódi ébredés törjön ki a városotokban, és közületek is, pünkösdiek… És amikor Jézus eljön a városotokba, fanatikusnak bélyegzitek meg Őt és még csak nem is működtök Vele együtt. Így van. Még csak Hozzá sem értek. Nem, uram. Hát hogyan várjátok el Istentől, hogy bármit is tegyen értetek, ha ti elvetitek az Élet Fejedelmét? Isten. légy irgalmas! Amire ennek a nemzetnek szüksége van… Sok disznó van a dagonyában. Egy jó nagy tisztogatásra van szüksége. Evangélisták mentek át az országon, az emberek pedig annyira megkeményítették a szívüket, hogy az Evangélium egyáltalán nem is hat rájuk. Én hiszem, hogy a kegyelem ideje ennek a nemzetnek lejárt. Hiszem ezt. Prédikáljatok, győzködjétek őket, hozzátok az Evangéliumot; soha nem fogja vonzani őket. A szentek egy kis maroknyi csoportja fog összegyűlni, de a világ csak félrerakja azt és kineveti. Így bántok Vele. Nem csoda, hogy nem is látogat meg benneteket. Jézus csak oda jön el, ahol szeretettel fogadják Őt.

És ide is eljött a meghívásra, de látjátok, hogyan bántak Vele. Elment hozzá… Ti is meghívjátok Őt. Ő eljön a gyülekezetetekbe összejövetelt tartani, és az első alkalommal, hogy cselekszik valamit, ki akarjátok tenni a szűrét. Ki akarjátok Őt kergetni a gyülekezetetekből. Nem akarjátok, hogy ott legyen. Jöhet és meggyógyíthat egy beteget, és ti mégis azt mondjátok: - Óh, nincs már olyan dolog. Várj csak, túlságosan beleéled magad… Talán egy kedves szent annyira örül, hogy feláll és folynak a könnyek az arcán, és sír Isten Jelenlétében, és te mihez kezdesz vele? – Diakónus testvér, vezesd már ki… Te is farizeussá lettél. Így van. (A gyülekezet tapsol.) Aztán azt gondolod, hogy Isten majd a mennybe visz téged. Így bánnak az emberek Jézussal. És most jöjjön valaki és mondja: - Óh, azok csak amolyan szent-hempergők… És te, prédikátor, eltűröd ezt. Óh, testvérem, hogy teheted? És ma, amikor ez a szent ügy, maga az Evangélium, maga az Ige, Istennek a hatalma, amit az Evangélium erejével hirdetnek… És ezt gúnyolja ki a város, és hagyják, hogy Jézus ott üljön, mosatlan lábbal. Így van. Vallásos emberek, akik magukat vallásosnak mondják, és akik engedik, hogy az Úr Evangéliumával így bánjanak, és közben semmit sem mondanak, csak ott ülnek. – Óh, tudjátok én Doktor Jones (dzsónsz) vagyok… Nem vagy te más, mint egy istentelen farizeus. Lehet, hogy doktor vagy, de hogy minek a doktora, azt nem tudom. Erről van szó.

Figyeljétek meg, hogy ott ültek és koccintottak, és közben ezt mondták: - Tudjátok, a mi nagy felekezetünk olyan szépen növekszik. Annyi sokan járnak hozzánk, és ezt csináltuk, meg azt, meg amazt… Jézus meg közben ott ül, megmosatlan lábakkal. Istenem, légy irgalmas! Hát mi történt az emberekkel? Látjátok, a férfiak úgy tesznek, mintha nem is figyelnének erre. Az asszonyok pedig… Nehéz olyan asszonyt találni, akiben annyi szerénység van, hogy egyáltalán elpiruljon. Gyerekkorom óta nem láttam olyan asszonyt, aki elpirult volna. Így van. Mi a baj? Az illemnek még csak a gondolata is elhagyta az amerikai népet. Vicceket meséltek és a fejeteket a tévén meg más dolgokon járatjátok. Nem csoda, hogy a gyülekezet olyan állapotban van, amilyenben van. És a stílusotoknak megfelelő pásztorotok (a gyülekezet tapsol) megengedi ezt. Nem mondja, hogy másként kellene lennie. Jézus el akar jönni az otthonotokba. Meg akar gyógyítani titeket. Azt akarja, hogy szeressétek Őt. De nem engeditek Neki, hogy cselekedjen. El akar jönni a gyülekezetetekbe. De: - Óh, az már régen volt… Valahová hátra leültetitek Őt a sarokba. Emlékezzetek rá, hogy Ő nem fog mindig eljönni. De Ő olyan nagyon jó.

És közületek, akik nem jártok gyülekezetbe, szégyelljétek el magatokat! Talán elmentek évente egyszer, mondjuk húsvétkor, hogy megmutassátok a szép új kalapotokat… Így van. De tudjátok mit? Ti… Istent illeti meg az első hely. Jézust illeti az első hely minden életben. De mi csak a negyedik helyet adjuk Neki. Pedig Ő az első helyet érdemli. Azt mondod: - Hiszen én minden nap imádkozom egyszer… Így igaz. Ő azt megérdemli. Ha a negyedik helyet szánod Neki, az rendben van, Ő azt is elfogadja. Ha az idén csak egyszer mentél gyülekezetbe és felvetted az új kalapodat meg minden, Ő nem ítélt el téged azért. Számomra ez teszi Őt Istenné. Ha a negyedik vagy az ötödik helyet adod neki, Ő azt is elfogadja. Ő bármit elfogad, amit adsz Neki, de az első hely illeti Őt meg. A legjobb hely illeti meg, amit csak adhatunk Neki. A tőlünk telhető legelső és legjobb illeti meg, mindenünk. Ő megérdemli azt.

Most pedig. Úgy ült ott, mint egy fali virág. Ezt tisztelettel mondom és nem azért, hogy bíráljak bárkit. Úgy mondom, hogy tudom, hogy egy napon szemtől-szemben kell megállnom Vele az ítéletben. Jézus Krisztus nem több, mint egy fali virág a hatalmas hullaházaitokban errefelé. Így van. Ti csak… Csak annyit tesztek, hogy felhasználjátok az Ő Nevét. De nem jöhet be és nem kaphat áldást és imádást az Ő szentjeitől. Mert ti nem engeditek meg. Túlságosan világiak lettetek, ez a baj. Túlságosan belebonyolódtatok valami másba, éppen úgy, mint ahogyan ez a farizeus volt. Túlságosan belebonyolódtatok a világ dolgaiba. Otthon kell maradnotok és meg kell néznetek azt a szappanoperát. És meg kell néznetek azt a kibeszélő show-t és el kell mennetek és megvennetek Elvis Presley lemezeit és hallgatni őket. És még keresztényeknek mondjátok magatokat. Megmérettek és hiányosnak találtattok. És amikor elmentek a gyülekezetbe, csak úgy kényszerből, akkor nem imádjátok Őt: „Hiábavalóan dicsőítenek Engem, és emberek tanításait tanítják.” Hiábavalóan: semmi értelme imádni, ha csak úgy imádod Őt. Jézus azt mondta, hogy az hiábavaló.

Most pedig nézzétek meg Őt, amint ott ül. Ott van a sok vallásos ember, mind

koccintgatnak és közösségben vannak egymással, és Jézus pedig ott ül az egyik sarokban, koszos lábbal. Óh, Istenem, bocsáss meg! Amikor erre gondolok, hogy Jézus koszos lábbal, óh… Ezért hagytam el a baptista egyházat. Hallelujah! Igen, uram! Hiszem, hogy Istent a Szentlélek erejében és megmutatkozásában kell imádnunk! Igen, uram!. Nem hiszek azokban a hideg, hivatalos, külsőleges hitvallásokban. Ő azt akarja, hogy szeressük Őt! Nézzétek meg, amint ott ült, biztos, hogy nem szerették. Nem szerethették, hiszen úgy bántak Vele. És ugyanez van ma. Ti, önjelölt pásztorok teológus csirkéi! Éppen hogy kibújtok a tojásból, és máris azzal a koszos névvel illetitek Jézus imádását, hogy 'szent hempergő'. Nem csoda, hogy a gyülekezetetek, nem áll magasabban! Azért, mert úgy bántatok Vele. Ha a Bibliát Krisztus feltámadásának erejében hirdetnétek, akkor a szentek Maricopa (merikópa) völgy minden gyülekezetében kiáltoznának! (A gyülekezet dicsőít és tapsol.) Nem Jézus hibája ez, hanem a tiétek! Itt van ma Phoenix (fínix)-ben. – Szent hempergők, fanatikusok! Mondd csak tovább, te farizeus. Közeleg már az időd.

De figyeljétek meg, hogy lent a városban volt egy fiatal hölgy. Képzeljük csak el most őt, mielőtt befejezzük. Most legyetek nagyon tisztelettudóak, és csendben figyeljetek. Ez a fiatal hölgy rossz úton járt. Rossz hölgy volt, vagy talán csak egy lány, 18 vagy 19 éves. Ő egy olyan nő volt… Nos, nem kell ezt részleteznünk. Rosszhírű nő volt. Mi meg szeretünk újjal mutogatni rá. De hadd mondjak valamit, testvérem. Nincs rossz asszony egy rossz férfi nélkül, aki vele együtt rossz. Így van. Tehát ne vesd meg őt azért. Egy anyának a drága… Hiszem, hogy ahelyett, hogy mutogatunk rá… Ha kinyitnád a gyülekezetedet és kiküldenél valakit érte, akkor nem volna olyan sok ilyen nő. Így van. Szegény kis gyermek, akit senki nem szeretett, akivel senki nem törődött. A társadalom kivetette őt, és senkinek sem kellett. Neki pedig meg kellett élnie, és talán a tőle telhető legtöbbet tette. Rossz volt. De én nem az ő bűnét emelném ki. Hanem a gyülekezetét, aki nem nyit ajtót előtte. Nem kell ő a te társaságodba. De ki vagy te, farizeus? Így van… Nem vagy te jobb… Sokszor sokkal rosszabb vagy, mint ő. – Óh, de hát nem bírtuk… A mi közösségünk egy ilyen asszonyt nem engedhetett… Nem vehettük be a gyülekezeti tagok közé… Óh, nem, nem… Ezért az ő, ami. Biztos, hogy ő is egy anyuka drága gyermeke. Egy lélek *(soul)*, akiért Krisztus meghalt. De ti túlságosan ridegek és merevek vagytok, a ti társaságotok. Ha nekem ilyen társaságom lenne a gyülekezetemben, kirúgnám őket az ajtón, és mindent elölről kezdenék, örömlányokkal. Biztos, hogy így tennék. Önjelölt tanult idióták tucatja ebben a nemzetben… Így van. Nem azért mondom, hogy durva legyek (a gyülekezet tapsol), de ők jobban szeretik az emberek dicséretét, mint az Isten dicséretét. „Aki jönni akar, jöjjön!" De ti nem akarjátok őket. Bizony. Az utolsó hívás pedig az volt, hogy menjetek, és hívjátok be az ilyen embereket is. Ez a vacsorai meghívás.

Figyeljétek meg, ott volt egy kis hölgy, vagy inkább egy kis nő… Az ő erkölcstelen életében ő nem lehetett hölgy. A 'hölgy' egy magasabb név, mint az. Ő csak egy utcai örömlány volt. Megérzi az étel illatát. Óh, a kis éhes gyomra… Azt mondja: - Vajon mi történik? Felmegy az úton, odanéz és azt mondja: - Óh, nézd csak a farizeust, a pásztor

házát. Biztosan nagy vendégség van ott a püspök házánál ma. Menjünk csak és nézzük meg, mi az… Úgyhogy odamegy, körülnéz és azt mondja: - Óh! Olyan jó illata van! Amikor még kisgyerek voltam, az anyukám ilyen ételt főzött. De olyan régen volt, hogy ilyet ettem volna! És most senki nem szeret engem. Megvetett vagyok. Rossz utat választottam és… Emlékszem, hogy anyukám mindig mondta, hogy ne tegyem ezt, de, óh, én… Anyu is meghalt és apu is, és senki sem vigyázott rám. Aztán összekerültem azokkal a rosszlányokkal. És most itt vagyok… És odanézett és lábujjhegyre állt. Aztán felnéz. És benéz. És ott vannak mind a pásztorok, miközben koccintgatnak és nagy dolgokról beszélgetnek, és az új tagokról, és így tovább. És a drága kis szemei odanéznek a sarokba. És megáll.

Azt mondja: - Láttam már azt az Embert valahol. Ki lehet Ő? Óh, az a galileai próféta. Óh, mindig is akartam találkozni Vele. De miért nem figyelnek Rá? Nos, a tanítványait nem hívták meg. Ők kint ültek. Csak Őt hívták meg. Csak a meghívottak mehettek be. A kis nő pedig odanéz és könnycseppek kezdenek el folyni az arcán. Aztán megtörli a szemét és újra odanéz. Azt mondja: - Ő az, és nézd csak, koszosak a lábai. Nézd csak a kirepedt ajkait és a koszt a hajában meg a nyakán. Óh, nem tették Őt szerethetővé… Milyen igaz is ez ma! – Nem tették Őt szeretetre méltóvá! Óh, és aztán hirtelen valami megérinti őt. Végigmegy az utcán, szalad az utcán, és fel a sikátorba. Felmegy a kis recsegős lépcsőkön, kinyitja az ajtaját és bemegy. Azt mondja: - Óh, az nem lehet. Nem tehetem. Biztosan álmodom… Aztán újra megdörzsöli a szemét. – Nem lehet, óh… Aztán benyúl a szekrényébe, ahol a kis pénzét tartotta. Előveszi. Kiborítja az asztalra, és elkezdi megszámolni.

- Óh, de nem tehetem. Nem lehet. Ha odamennék Hozzá, Ő tudná, hogy milyen asszony vagyok. És nem vihetem magammal ezt a pénzt, amit úgy kerestem. Ő tudná, honnan van ez a pénz. Ez nem jó pénz. Ő tudná, mert én hiszem, hogy Ő a Messiás. Óh, tudom, hogy rosszul bánnak Vele. Tudom, hogy félre ültették Őt, és hogy mindenki csak megveti Őt. De én nem vihetem azt a pénzt, hogy azt tegyem… De így annyira megvetett… Koszos. Koszos a lába. De hát ez minden, amim van… És ez minden, amit Isten megkövetel. Azt mondod: - Nem jöhetek Hozzá abban az életben, amiben élek… Óh, de igen, jöhetsz. Azt mondod: - De hát én iszom. Én már loptam. Én ezt tettem. Én hazudtam… Nem számít, milyen vagy. Úgy kellesz Neki, ahogy vagy. Ez minden, amit tenned kell. Igen. És Ő azt nézi… És azt mondja: - Várjunk csak egy percet. Mit tesznek majd? Mi van, ha Ő elítél engem? Vajon mi fog történni? De mégis valami ott benne bátorítja őt: - Ez a helyes dolog, ezt kell tenni! Valami ezt mondja benne: - Meg kell tenni… Bizony, ezt kell tenni!

Fogja a kis pénzes zacskóját. Odaköti a derekához. Eltakarja az arcát és már megy is ki az utcára. Már majdnem záróra van a parfümboltban. Mindenki ott van a farizeus házában. És ott van egy kis öreg zsidó, amint szomorúan bent ül a boltban: - Nem volt ma valami jó napom Nem tudom, miért… És kinyílik az ajtó. Ez a kis lélek *(soul)* belép az ajtón… - Nos, nézd csak, ki az. Éppen ennek a nőnek kell bejönnie a boltba? No, mi kell neked? Tudjátok, így mondják a kereskedők. – Mit adhatok? Ő pedig azt mondja: - Uram, azért jöttem, hogy tömjént vegyek… - Mit akarsz? Valami olcsót? – Nem, hanem a legjobbat, amid van. Egy

nagyon különleges alkalomra kell… Erről van szó: egy nagyon különleges alkalom!

Óh, mi, akik minden nap adunk egy kis imádságot, vagy tíz forintot. Óh, te jó ég! Ez egy nagyon ritka és különleges alkalom, amikor találkozunk Jézussal. Ő nem azt akarja, hogy te csak légy tagja egy gyülekezetnek! A tőled telhető legjobbat akarja. – Hát, van itt nekem áru, de először a pénzt kérem… Óh, természetesen! Ő az a fajta volt, aki azt mondta: - Minden kapható, ha hasznunk van belőle… Csak pénzt csináljunk vele, ez a lényeg. Testvérem, ez a dolog bejutott a gyülekezetbe is. Ha pénzt csinálhatnak valamiből, akkor az rendben van. Pedig nem ezen múlik a dolog: nem, milliószor is nem! Tudom, hogy bolondnak tartotok engem, és talán az is vagyok. De amikor belegondolok, hogy az emberek hogyan bánnak az én Úr Jézusommal, az semmiben sem jobb attól, mint ahogyan régen bántak Vele. Nem csoda, hogy Jézus azt mondta: „A paráznák és mások előttetek jönnek be, ti önigazultak.”

Nos, úgyhogy ő… Kiönti a pénzét a pultra. Az árus pedig megszámolja azt. Bizony. annyi. 30 római dénár. Úgyhogy feláll és azt mondja: - Hová akarod ezt magaddal vinni? Ő pedig azt feleli: - Uram, úgysem számít, ugye? Hiszen megvan a pénzed, akkor meg mit számítana? Mit számít az, hogy mihez kezdek vele, amíg téged nem zavarlak? Aztán fogja a kis pénzes… Illetve tömjénes dobozát. Megfogja azt az alabástrom dobozt, beteszi a kabátja alá, és felveszi a kendőjét és már megy is ki az utcára. Miközben megy, az ördög egyfolytában beszél hozzá: - Hát, nagyon kellemetlen helyzetbe hozod magad, az biztos. Ők… Az a farizeus még börtönbe is fog záratni ezért… Bizony, hiszen… - Kizárnak a házból, ha kiáltozni mersz. Kirekesztenek… Mit foglalkozol te a kirekesztéssel? Eljutni Jézushoz, csak ez a lényeg!

Végre eljut ahhoz a házhoz. Odanéz, és ott ül Jézus. Igen, Őt meghívták. Eljött, de senki nem figyelt Rá. Ők… Nagyon jól érezték magukat, valóban nagyon mulattak. Ez a baj ma Amerikával. Túlságosan mulatoznak, és nem figyelnek Jézusra. Óh, igen, szeretnek világot gyújtani és azt mondani: - Óh, nincs is már Istentől való gyógyulás. Na meg az a nyelveken szólás meg a többi dolgok, az mind butaság. Mi egy jobb osztályhoz tartozunk! Valóban? Ha a színészeknek azt a nagy csoportját, azokat az utánzókat, akik színjátszásból művelik a vallást… Annyi közük van a valláshoz, mint a hottentottának az egyiptomi lovagokhoz! Ha egy olyan csoporthoz akarsz tartozni, hát rajta! De én ahhoz a csoporthoz akarok tartozni, akik Jézushoz akarnak eljutni! Ez a legfontosabb dolog. Eljutni Hozzá.

Megáll. Körülnéz és ott vannak azok az önigazult emberek, ott állnak, és azt mondják: - Nicsak, ki jött el az ünnepségre! Nézzétek csak! Shhh… Odanézz! Itt az a nő… Igen. Így vannak ezek a héják ma. Szeretnek ujjal mutogatni a másikra, de segítő kezet nem nyújtanak neki, hogy Krisztushoz segítsék őt. Beszéltek az elesettekről. De testvérem, Jézus az elesettekért halt meg! Így igaz! Aztán látom őt, ahogyan körülnéz, miközben ott áll. Azt gondolja: - Hogyan juthatnék oda Hozzá? Óh, nézd, ahogyan ott ül. Egyáltalán nem látják Őt szívesen… Akárcsak ma Phoenix (fínix)-ben: a nem kívánatos vendég. Észrevettem a testvér gyülekezetében ma délelőtt, miközben az a kis ember ott állt, az a kis pásztor, és próbálta etetni a nyáját itt a szomszédban, ásott és munkálkodott. Óh, ő… És kisétáltak oda azok a

félmeztelen asszonyok, itt, ebben a parkban. Némelyiken csak egy blézer volt, másokon pedig kis mini ruhák, mintha egy kis zsebkendőt tekertek volna maguk köré. Voltak köztük öregek is, ráncos nagyikák, meg minden más. – Óh, mi nagyon vallásosak vagyunk! Óh, ti önképzős farizeusok! Nem tudom, mi baj van velem.

Amikor észrevettem azt a kis embert… A kis hölgy pedig azt mondja: - Óh, bárcsak odajuthatnék Hozzá! Megváltoztatom ezt a képet… És elkezd keresztülfurakodni oda Hozzá. Már jön is. Elszánta magát, hogy odajut Jézushoz. Testvérem, ez tetszik nekem ebben. Nem számít, hogy a külső világ mit mond! Jussunk el Jézushoz, ez a lényeg! Végig furakszik a tömegen, jobbra és balra tolja őket. És odaszalad Jézus mellé. Óh, amint ott áll Mellette… Az ördög kezdi mondani: - Most biztos, hogy megdorgál majd téged… De egyetlen szóval sem… Nos, ahogy ők akkoriban ettek, az egy kicsit más volt a maitól. Mi ülve eszünk. Ők pedig az oldalukra fekve ettek. Úgyhogy gyerekek, nektek volt igazatok, amikor még kicsik voltatok!

Tehát ledőltek és úgy ettek. Ő pedig odaszaladt, ahol Jézus feküdt. Látom, amint ott áll és felnéz Rá. Minden bűne elé jön. Testvérem, soha nem nézhetsz úgy az Ő szemébe, hogy ne éreznéd bűnösnek magad. Ő is látja minden bűnét, a saját bűnös életét, a rossz hírnevét. Ott sorakoznak mind a saját szeme előtt, és elkezd sírni. Ránéz az Ő koszos lábaira, és tudja, hogy nem volna szabad úgy lenniük. És annyira elkezd zokogni a bűnei miatt, hogy a könnyei már potyognak is az Ő lábaira. És felveszi így a lábait és elkezdi megdörzsölni őket. Óh, óh! És mit csinált a farizeus? Óh, teljesen felfújta magát. Majdnem szétdurran, mint egy felfúvódott béka, miközben odanéz és látja, hogy valaki megszakította az ő partiját. Na de kit érdekel a parti? Amíg el tudsz jutni Jézushoz, kit érdekel, hogy mi történik? Ő pedig el akart jutni Jézushoz. És ott az Ő lábainál…

Nézzétek, milyen csodálatos vízzel mosta meg Jézus lábát. Milyen csodálatos víz: a kiömlő könnyek egy…

Hiszem, hogy mióta erre az ünnepségre megérkezett, Jézus most először érzi Magát otthon. Jézus inkább otthon érzi Magát ezzel a megtérő örömlánnyal, mint ahogy a ti szépen mázolt gyülekezetetekben érezné Magát, ahogyan bántok Vele. Így van! Ő kész megtérni. Folynak a könnyei az arcán, le a lábára. És Jézus lábát mossa azokkal a könnyekkel. És közben csókolja a lábát. Bizony, csókolja. Nem érdekli, hogy más mit gondol erről. Jézus Jelenlétében van. Mit érdekli őt, hogy mit csinál? A szívéből éppen a megtérés folyamai ömlenek ki, milyen csodálatos víz ez az Ő lábainak! Megmossa őket. És annyira szinte hisztérikusan… Én is így voltam. Én is így voltam, amikor az Ő Jelenlétébe kerültem. Hisztérikusan sírtam. Nem érdekelt, hogy más mit gondolt rólam. Tudom, hogy azt mondják rám, hogy szent hempergő vagyok, de nem érdekel! Jézus előtt voltam. Nem érdekelt, hogy kirekesztenek a gyülekezetből. Jézus Jelenlétében voltam. És Ő itt Jézus lábát mossa. Óh, mennyire szeretnék én ott lenni, ti is?

És ott állnak körülötte és a farizeus bólint a másiknak és azt mondja: - Ha tényleg próféta volna, akkor tudná, hogy milyen nő ez. Tehát látszik, hogy azt sem tudja, miről beszél. Mi megmondtuk. Ő tudná… Nézzük csak Őt egy percig… És mindeközben az az asszony csókolja

az Ő lábait, csókolja a lábait, mert éppen megtér: és ömlenek a könnyei. És aztán a haja, amit hátul összefogott, most kibomlik, leomlanak a göndör fürtök. És megáll és előveszi az alabástrom dobozt és (Branham testvér mutatja, hogy nem tört el), nem tört el, aztán újra eltöri, és az egészet Rá önti, mindenét, amije csak van. És a könnyeivel és az olajjal mossa a lábát és csókolja, és már a szája is teljesen olajos. És leomlik a haja, a kezébe veszi azokat a göndör fürtöket és megfogja a lábát és elkezdi a hajával törölgetni a lábát, és közben csak csókolja a lábát, csókolja a lábát és csókolja a lábát.

Óh, bizony, ott voltak a méltóságos urak. A város egész társasága ott volt. És úgy tűnt, mintha ez a nő elvesztette volna az eszét. Talán úgy is volt, de akkor is Jézus lábánál volt! Hallelujah! Lehet, hogy az emberek bolondnak látszanak, de mit számít ez, ha Jézus lábainál vannak? Mit érdekel engem, hogy mit gondolnak? Jézus lábánál van. Csókolta. És a farizeus meg közben majd szétpukkan! Aztán Jézus odafordul és odanéz. Óh, szinte látom a szemeit, ahogyan odafordítja azt a szent fejet. Ő ismeri a farizeus gondolatait. Azt mondja: - Simon, beszédem van veled… (Óh, te farizeus, egy napon te kerülsz majd sorra.) – Beszélnék veled valamiről. Meghívtál Engem ide, és nem adtál vizet a lábaimra. És nem kented meg a fejem, amikor bejöttem és nem csókoltál meg üdvözlésként. Ez a szegény bűnös pedig, mióta itt ülök, mást sem csinál, mint hogy a lábamat mossa a könnyeivel és a hajával törli meg őket, és csókolja a lábamat, mióta csak itt vagyok.

Óh, ekkorra a farizeus is megváltozik egy kicsit. Odanéz. Most pedig a kis asszony ijed meg. Óh, mit fog mondani? Vajon elítéli őt? Visszahúzza a lábát és azt mondja: - Ne tedd? Nem. Jézus nem tesz ilyet. Óh, nem, uram! Ő végig ül és figyeli őt. Az az asszony tette meg, amit a többieknek kellett volna. És vigyázz azzal, hogy valakit szent hempergőnek nevezel, mikor az olyat tesz, amit neked kellene tenned. Csak nehogy azt gondold, hogy te egy kicsivel is jobb vagy, mit a másik. Mos nézzétek. Ott volt a farizeus, a gyülekezet püspöke a pásztorokkal és a vénekkel, amint ott álltak, és túlságosan is jónak tartották magukat ahhoz, hogy megérintsék ezt a szent hempergőt. Ez a kis asszony pedig itt áll, és vajon mit fog kapni ezért. Óh, tudta, hogy szereti Őt. Valami történt. Talán rosszat tett? Nem. Hiszen Ő azt mondta egy napon: „Aki akar, jöjjön!” És Mivel ők nem tették meg, ő akarta megtenni. Ha ezek a kőszívűek nem imádják Istent, akkor Isten titeket fog odavonzani, ti szegény emberek. Veletek fogja megcsináltatni, valakivel. Hívni fogja az utcáról a bűnösöket és a paráznákat, hogy megtegyék azt. De valaki akkor is imádni fogja Istent!

Tessék, nézzétek csak ezt a kis asszonyt. Megijed. Azokkal a gyönyörű, nagy, barna szemeivel felnéz. Ő pedig, miután a farizeusra nézett, most odanéz rá: az arca teljesen olajos, a könnyektől teljesen átázott, a haja csapzottan lóg, így nézett ki. Mit fog tenni vele? Mit fog tenni? És Ő azt mondja: „Simon, a te meghívásodra jöttem el, te hívtál meg Engem. Nem mostad meg a lábamat. Nem kented meg olajjal a kezemet és a nyakamat. És nem köszöntöttél csókkal. Ez a szegény bűnös pedig egyfolytában a lábamat csókolja… Aztán odafordul és ránéz arra a kis asszonyra. Azt mondja: - Bizony, mondom neked… (Branham testvér sír.) Bizony mondom neked, hogy neki itt sok bűne volt, de mind elvétetett! Óh,

testvérem, nem vagyok már kisgyerek… De amikor arra gondolok… Inkább mondja nekem ezt, mint hogy érsekké vagy római pápává tegyen engem: „Sok bűnöd volt, de mind elmosatott. Menj hát el békével.” Nem tudok tovább prédikálni. Hajtsuk meg a fejünket egy percre.

Úr Jézus, óh, ennek a kegyetlen világnak, ami megformálta magát, nagyon csillogóvá, és Te itt vagy ezekben az utolsó napokban, és mozdulsz az emberek között. Ők pedig kinevetnek és beszennyeznek az újságjaikban és minden másban, és a magazinokban, amikor nekik kellene a Te lábaidat megmosniuk. Légy irgalmas, drága Istenem! A férfiak és az asszonyok ma nem ismerik fel, Istenem, képtelenek felismerni, hogy ugyanez a Jézus néz most rájuk. És azok a maguk formálta gyülekezeti tagok a pompával és a… Csak ülnek és ítélgetnek és gúnyolódnak, és nem tudják, hogy ugyanaz a Jézus, aki őket egy napon ítélni fogja, hogy Róla beszélnek, Őt gúnyolják ki és Neki adnak csúnya neveket. Istenem, add, hogy azok a férfiak és asszonyok, akik itt vannak ebben a csarnokban, ha van közöttük ilyen maga-formálta gyülekezeti tag, vagy ha van itt bárki az utcáról, amint az az asszony volt, akkor hadd jöjjenek ők édesen és alázatosan a Te lábadhoz és moshassák el gyalázatukat az ő nyilvános bizonyságtételük által: Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Add meg ezt, Atyám… Miközben a fejünket meghajtjuk és a szemünket becsukjuk, szeretnék kérdezni valamit tőletek Krisztus, az Üdvözítő Nevében. Itt van Ő, amint eljött Phoenix (fínix)-be, hogy meglátogasson benneteket, minden este eljön és meggyógyítja a betegeket, szól hozzátok, megmondja, kik vagytok, mit tettetek, éppen úgy, mint ahogyan… Mindig kész arra, hogy megbocsásson neked és hogy szeressen téged. Óh, Isten legyen irgalmas!

Hányan érzitek bűnösnek magatokat amiatt, hogy figyelmen kívül hagytátok Őt, hogy valahol csak egy kis sarokba ültettétek Őt, hogy naponta csak egy kis kétperces imát adtok neki, vagy hogy talán egész héten nem is olvastátok az Ő Igéjét, bár mégis egy gyülekezethez tartoztok. És azt mondod: - Sajnálom, hogy így bántam Jézussal. Szeretnék most megtérni… Kérlek, akkor emeljétek fel a kezeteket és mondjátok: - Krisztus, meg akarok térni! Óh, Isten áldjon meg. Legalább száz kéz emelkedett fel. Érzitek, hogy valahogyan rosszul bántatok az Úr Jézussal. Nem számít, melyik gyülekezetbe tartozol. Az nem számít. Lehetsz metodista, baptista, református, katolikus, evangélikus, az nem számít. Felismerted, hogy rosszul bántál Jézussal? És tudod, hogy bűnös vagy. Nem imádkozol, és nem dicsőíted Őt. Akkor gyere ki ide az oltárhoz velem és mondd: - Uram, e naptól kezdve foglak Téged. Igaz, őszinte szívvel akarlak szolgálni Téged a mai naptól kezdve… Megvárlak titeket. Gyertek ide most az ülőhelyeitekről. A többiek pedig tartsák a fejüket meghajtva. Csak adjatok nekik helyet, hogy tudjanak előre jönni. Szeretnék minden személyt látni, akik felemelték a kezüket és akik meggyőződtek arról, hogy nem jól bántak Vele. Kérlek, álljatok ide egy rövid imádság erejéig, aztán menjetek vissza a helyetekre, mielőtt befejezzük.

Isten kegyelméből egy asszony volt az, aki először az oltárhoz indult. Most pedig már a férfiak is jönnek. Isten áldjon meg. (Branham testvér imádkozik egy asszonnyal.) Ez a kis hölgy itt megtért és azt mondta: - Csak szeretném imádni Őt… Óh, Istenem. Nem baj, ha

lemaradsz a vacsoráról, mit számít az neked? Gyere ide. Testvérem, testvérnőm, ez többet jelent neked, mint egy vacsora. Lehet, hogy ez jelenti azt, hogy a Mennybe mész. Lehet, hogy ez jelenti számodra az Örök Életet. Nem számít, hogy pünkösdi, baptista, vagy bármi is legyél, nem számít. Gyere ide. Gyere ide. Tudod, hogy rosszul bántál Vele. Gyertek ide. Indián barátaim itt, Isten áldja meg a szíveteket. El akartam menni az apacs rezervátumba. Visszajövök majd. Elmegyek oda. Nem jöttök akkor, ha… Fent a teraszon? Ne hidd, hogy túl messze vagy. Majd ha egy napon a pokolba érsz, akkor leszel csak túl messze. De ma délután nem! Akkor hát jöttök? Így van. Gyertek ide.

Mennyire… Két süket-néma fiú jön errefelé, akik jelbeszéddel beszélnek. És vannak, akikhez Isten olyan jó volt, hogy megadta nektek a hallásotokat, ti meg ültök ott és nem mozdultok. Óh, Istenem! Azt mondod: - Nézd, prédikátor. Nekem doktori címem van… Nem érdekel, mid van! Kőszíved is van. Inkább imádd Őt addig, amíg teheted! „Csókoljátok a Fiút, amíg tehetitek, nehogy felgerjedjen haragja!” Én a szívemmel akarom Őt csókolni. Két fiatal ember állt fel a teraszon és most jönnek errefelé, csak fiatal férfiak. Hát nem jöttök? Várunk. Akarjátok csókolni a Fiút? Akartok megállni itt mellette és azt mondani: - Úr Jézus, teljes szívemből sajnálom, ahogyan éltem. Gyülekezeti tag voltam. Igen, igaz, de soha nem bántam Veled jól. Én is a könnyeimmel akarom mosni a lábadat. A bizonyságtételemmel akarom a te jó illatodat árasztani. El akarom mondani a világnak, hogy szeretlek Téged! Féltem a munkahelyemen. Féltem a szomszédom miatt. Imádkoztam… Lehet, hogy többé nem fog szeretni engem. De, Jézus, engem nem érdekel, hogy ki szeret engem, ha Te szeretsz… Minden ember halandó. Meg fog halni, mint te, de Krisztus halhatatlan. Hát nem jöttök?

Amint vagyok, úgy fogadj el,
Bocsánattal és megváltással,
Mert ígérem, hogy hinni fogok,
Óh, Isten Báránya! Jövök! Jövök!

Most pedig, mivel sok ember áll itt, megkérdezem, hogy hány prédikátor jönne ide velem? Szeretném látni, hogy miből vagytok. Én is idehelyezem magamat az oltárra. Bűnös vagyok. Isten bocsánatát akarom. Én… Isten áldjon meg benneteket, férfiak és asszonyok. Most figyeljetek, pásztorok, hölgyek és urak. Van egy dolog, amiben tudom, hogy bűnösök vagytok itt Phoenix (fínix)-ben. Bűnösök vagytok abban, hogy nem jó közösségetek van. Hát nem szégyellitek magatokat? Nem szégyellitek, ahogyan bántatok Vele? Csak nézzétek meg a prédikátorokat, mind férfiak, mind asszonyok! Óh, Istenem! Hányan sajnáljátok, hogy így bántatok Jézussal? Emeljétek fel a kezeteket. Kezemet Istenhez emelve, én is szégyellem magamat. Sok hely van, ahová elmehettem volna, és ahová nem mentem el. Sok dolog van, amit megtehettem volna, de mégsem tettem meg. Azt gondoltam, hogy túl fáradt vagyok. De miközben most prédikáltam, valami azt mondta nekem: - És mi van veled? Én ezt pontosan magamnak prédikáltam.

Jézust meghívták a farizeushoz. Fáradt volt és elcsigázott, fájt a torka, de még úgyis elment. Pedig tudta, hogy nem látják szívesen. Úgyis elment. Én pedig szégyellem magam!

Megtérek. Megtérek Isten előtt és itt a hallgatóság előtt. És ha te is megtérsz, testvérem, teljes szívedből, és testvérnőm, akkor biztos vagyok benne, hogy Krisztus, Aki itt áll most közöttünk, megbocsát nekünk. És olyan közösségünk lesz itt Phoenix (fínix)-ben, mint amilyen a pünkösd napján volt. Mindnyájan, testvérek, csak bontsátok le a válaszfalakat. Csak felejtsétek el azokat. Akár Isten Gyülekezeteihez tartoztok, vagy baptisták, vagy reformátusok, vagy Egység-hívők, vagy bármik legyetek is! Háromság hívők, vagy bármik legyetek is, csak felejtsétek el. Csak imádjuk az Úr Jézust.

Most pedig, ti többiek, akik itt álltok mindenfelé az épületben… Valóban komolyan gondoljátok? Emeljétek a kezeteket Istenhez. – Én megteszem. Isten kegyelméből megteszem! Most pedig, hogy már leeresztettétek a kezeteket, fogjatok kezet valakivel és mondjátok: - Isten áldjon meg, testvérem. Isten áldjon meg, testvérnőm… Menjetek oda hozzá és fogjatok kezet egymással. Mondjátok: - Isten áldjon, testvérem… Mindenhol… - Sajnálom, hogy úgy bántam veled, ahogy tettem… Ha köztetek ellenségeskedés van, akkor menjetek oda ahhoz az emberhez és hozzátok rendbe azt a dolgot. Isten áldjon, testvérem. Isten áldjon, testvérnőm. Isten áldjon, testvérem. Isten áldjon, testvérem!

Óh, drága az a folyam,
Mely fehérré tesz, mint a hó.
Más forrást nem ismerek,
Csakis a Jézus vérét!
Mi mossa el bűnömet?
Semmi más, csak… (Csak maradjatok itt egy percre, csak maradjatok.) *…Jézus vére.*
Mi gyógyít meg engem?
Semmi más, csak Jézus vére.
Óh, drága az a folyam
Ami fehérré tesz, mint a hó
Nem ismerek már forrást,
Csak a Jézus vérét.

Hányan érzitek jól magatokat? Csak emeljétek fel a kezeteket. Csak magasztaljuk így Istent. (Branham testvér és a gyülekezet tapsol.) Dicsőség Istennek! Ti prédikátorok, asszonyok és férfiak, hányan mondjátok: - Isten kegyelméből a mai naptól kezdve minden felekezeti falat lerombolok… Maradjatok csak a saját gyülekezetetekben! – És örömmel fogok kezet a testvéremmel, bár különbözünk egymástól. Együttműködök vele. Megteszek mindent, hogy a Krisztus ügyét előrébb vihessük… Ti… Megteszitek ezt? Csak emeljétek fel a kezeteket. Mondjátok: - Megteszem. Isten kegyelméből megteszem… Hiszek nektek.

Óh, drága az a folyam,
Mely fehérré tesz engem, mint a hó
Nem ismerek más forrást,
Csakis Jézus Vérét…

És mi van veletek, itt az oltár körül? Jól érzitek magatokat? Érzitek, hogy minden bűnünk

elmosatott? Mi tudja elmosni a bűnömet? Semmi más, csakis Jézus vére, nem az, hogy egy másik felekezethez csatlakozom, hanem csakis Jézus Vére! Óh, térjetek haza békességben. Isten legyen veletek. Menjetek el e gyülekezeteitekbe. Támogassátok azokat. Álljatok a pásztorotok mögött. Álljatok Isten programjai mögött. És imádkozzatok a pásztorotokért, és hadd söpörjön végig egy régimódi ébredés Phoenix (fínix)-en. Nemsokára Roberts (rabörtsz) testvér… Újra itt lesz. Amikor pedig eljönnek, mindenki, egy szívvel menjetek és működjetek együtt, és érezzétek nagyon jól magatokat. Ne térjetek át. Csak menjetek a saját gyülekezetetekbe és imádjátok Istent. Amikor a szolgálatnak vége, hívjátok meg őket a gyülekezetetekbe. Ha a másik testvér nem tartja a szavát, az legyen közte és Isten között. Ti tartsátok meg a szavatokat Istennek, ez a legfőbb dolog!

Mi moshatja el a bűnünket?
Semmi más, csak Jézus Vére!
Mi gyógyíthat meg engem?
Semmi más, csak Jézus Vére.
Óh, drága az a folyam,
Amely fehérré tesz, mint a hó!
Nem ismerek más forrást,
Csakis a Jézus Vérét!

A minap reggeli közben azt mondtam: - Isten öröksége egy csonkban kezdődött el. Valahányszor növekedni kezdett, megette a hernyó meg a sáska… Azt mondtam: - Egy napon Isten eljön egy rovarfújóval. Szeretetet fog a fa köré fújni, amíg egyetlen hernyó sem fog tudni rámászni… Így van. Hiszem, hogy ezt éppen most végzi, ti is hiszitek? Igen, uram! Mi ez? Az Úr Jézus egész Teste! Mind ti metodisták, baptisták, reformátusok, egység-hívők, kettőség-hívők, és legyetek bárkik is, Jézus Krisztus szeretete töltessen ki a szívünkben a Szentlélek által és tegyen minket testvérekké és testvérnőkké! A bűneinket a Vér mossa el! Milyen csodálatos ez! Milyen hálásak vagyunk Istennek!

Stadklev (sztedszklev) testvér, gyere ide egy percre. Rendben van? (Valaki azt mondja: - Ámen!) Ez a férfi, aki velem volt Afrikában, tízezreket látott Krisztushoz jönni egy alkalmon. Julius Stadklev (júliusz sztedszklev) testvér, téged kérlek meg, hogy imádkozzál ezért a hallgatóságért. Aztán nemsokára hazamegyünk. Szeretnél mondani valamit, testvérem? Akarsz mondani valami? Ma este 7:30-kor lesz összejövetel. Ha Isten megengedi, akkor itt leszünk. Imakártyákat is adnak ki a következő… Hánykor? 6:30-kor. Gyertek el. Remélem, hogy nagy kitöltetésünk lesz a ma esti gyógyulásra. Hozzátok el a bűnös barátaitokat. Néhány óra múlva ismét prédikálni fogok nektek, ha az Úr engedi. Most pedig menjetek és ebédeljetek meg, aztán gyertek vissza, és most már bezárjuk a szolgálatot.

Most pedig, ha a pásztorotok megnyitja az ajtókat, akkor ma este menjetek a saját gyülekezetetekbe. Mert az a ti kötelességetek helye. Ha az Isten Gyülekezeteihez tartoztok, akkor oda menjetek. Ha az Egyesültekhez tartoztok, akkor oda. Ha… Bármilyen gyülekezethez tartoztok, ma este foglaljátok el a ti kötelességetek helyét. Én evangélista

vagyok. Látjátok? Ha pedig ti… Ha estére bezárnak, akkor gyertek le ide, és legyetek velünk. És ha nincs itt gyülekezetetek, akkor gyertek el hozzánk. Menjetek el az étterembe és egyetek, hívjátok el a pincérnőt is ide ma este. Reméljük, hogy találkozunk veletek. Addig pedig, erre éreztem vezetést: a kedves barátom annyi próbán és nehézségen ment át velem keresztül, hullámhegyeken és hullámvölgyeken… Szeretném, hogy ő mondja el a befejező imádságot. Isten áldjon meg, Julius (júliusz) testvér. Mialatt meghajtjuk a fejünket…

***

William David Upshaw gyógyulása (1951)

(Owen Jorgensen)

„Ezen az estén 1951. februárjában, miközben Bill a szolgálatáról beszélt a hallgatóságnak Los Angelesben, érezte, hogy az Úr angyala elmozdul mellőle, és megy a hallgatóság felé. Ez önmagában nem volt szokatlan dolog az összejövetelein, kivéve azt, hogy az angyal általában várt ezzel, amíg az imasor el nem kezdődött és elég nagy hitük nem volt az embereknek. Bill figyelte a közönséget, miközben beszélt. Aztán meglátta: ott volt a Tűzoszlop olyan élesen, mint egy fényképezőgép vakuja. Egy vékony, öreg ember fölött állt meg, aki a terem végében ült a sor széléhez közel.

Bill figyelte azt a természetfölötti fényt, amíg az egy látomást bontott ki. Bár a szemei teljesen nyitva voltak, többé nem látta a Kálvária templom közönségét. Helyette egy fiút látott, aki nyári napon egy szekérnyi szénát húzott. A fiú felmázott a szénakazal tetejére és elkezdte a vasvillával leszedni a szénát. Bill elméjének egy része tudta, hogy a los angeles-i Kálvária templomban van, és több ezer emberhez beszél, de az elméjének az aktív része annál a szénakazalnál volt, és figyelte a kinyíló drámát. Olyan érzés volt, mintha egyszerre két helyen lett volna.

Amint figyelte, továbbra is a mikrofonba beszélt. – Látok egy fiút, amint egy szénakazal tetején játszik. Nagyon furcsa öltözéket visel. Óh! Leesett a szénakazalról és beverte a hátát a szekér élébe. Látom, hogy egy ember felveszi őt és elviszi az orvoshoz. Az orvosnak fehér bajusza van, a szemüvege pedig lecsúszott az orra hegyéig. Az orvos próbál segíteni a fiún, de nem tud. Semmit nem tehet érte. Az orvos hazaküldi a fiút, hogy maradjon ágyban. A fiúnak olyan fájdalmai vannak, hogy még azt a rezgést sem bírja elviselni, amikor valaki végigmegy a szobája padlóján. A családja lyukakat ásat a padlóba, hogy ne legyen olyan rezgés. Most a fiú dolgozik valamin… Óh, ő ír. Most nagy emberre válik. Látom, hogy tolószékben tolják őt, és még egy kicsit járni is tud, ha mankót és deréktámaszt visel. Látom, hogy egy padnál ül, és az emberek megtapsolják a beszédeit. És testvérek, nem tudom, miért, de a Fehér Házat látom, Washington D.C.-ben. Most elment a látomás…

A látomás elhagyta őt, és Bill újra a Kálvária templomban összegyűlt embereket látta. Már nem látta az angyal világosságát ott hátul, ezért azoknak az arcát figyelte, akik arrafelé ültek, amerre a fény volt. – Ott van! – mondta Bill, előre mutatva. Az az öreg ember ott hátul, ako a sor szélén ül, mellette a mankókkal…

Miközben mindenki hátrafordult, Bill megkérdezte Howard-tól, hogy hány imakártyát adtak ki. Howard az útjuk minden estéjén 100 kártyát adott ki. (…) Amint Howard felsorakoztatta az embereket, Ern Baxter odament Bill-hez és azt mondta: - Branham testvér, tudod, ki az az ember, akiről a látomást láttad? – Nem, nem tudom… - William Upshaw (wiliem ápsa), az Egyesült Államok korábbi képviselője. Szeretne beszélni veled, ezért hátravezettünk még egy mikrofont… Az egyik diakónus bekapcsolta azt a mikrofont. Usphaw (ápsa) úr hangját mindenki hallhatta a hangszórókból. – Fiam, honnan tudtad, hogy leestem és megsérültem, amikor még gyerek voltam? Bill azt felelte: - Uram, soha korábban nem hallottam rólad. Csak azt tudom elmondani, amit a látomásban látok… - Hát, pontosan ez történt. William Upshaw vagyok és nyolc évig voltam Georgia (dzsordzsa) állam kongresszusi képviselője. 1932-ben indultam az elnökválasztáson, de nem nyertem, mert ellene voltam a szeszfőzés és árusítás engedélyezésének. Ma is ellene vagyok. 18 éves voltam, amikor megsérültem. 66 éve vagyok nyomorék: 7 évet kellett ágyban töltenem és 59 évet tolószékben és mankóval. Rengetegszer imádkoztak már értem, sikertelenül. Néhány nappal ezelőtt Doktor Roy Davis (roj dévisz) tanácsolta, hogy jöjjek el ide és kérjelek meg téged, hogy imádkozz értem. Fiam, meg fogok gyógyulni?

- Nem tudom, testvérem, nem tudom neked megmondani. Csak azt tudom elmondani, amit a látomásban látok. És most a látomás elment tőlem. (…)

Aznap este a Kálvária templomban 15 embert választottak ki az imasorba, és ők egyesével előre jöttek, mindegyik a maga saját problémájával, amit a látomások pontosan megállapítottak. Amint sor került az utolsó emberre, Bill megbotlott, és majdnem összeesett. Ern Baxter (örn beksztör) előrelépett, hogy elkapja őt, de Bill visszanyerte az egyensúlyát. Megdörzsölte az arcát. Az ajkai vastagok voltak a bőre pedig annyira megnyúlt, mintha már vérkeringés sem lett volna benne.

Hirtelen egy újabb látomás jelent meg. Bill egy fiatal orvost látott fehér orvosi köpenyben. Az orvos szemüveget viselt vastag lencsével és egy kerek reflektor volt a homlokán. Karba tett kézzel lenézett, és csalódottan rázta meg a fejét. Bill követte az orvos tekintetét és azt mondta: - Egy fiatal orvost látok, vékony és magas; narancssárga keretű szemüveg van rajta. Egy kis színes bőrű lányt műt, aki úgy 5-6 éves lehet. A manduláját vette ki, de valami hiba történt, és a kislány a vállától lefelé lebénult.

Ugyanebben a pillanatban amelyben a látomás elhagyta őt, Bill hallotta, hogy egy asszony felsikolt. A terem hátsó feléből egy nagydarab fekete asszony jött indult meg előre. Egy kerekes feszítőkeretet húzott maga után, és egyfolytában kiáltozott: - Uram, irgalmazz! Az az én kislányom volt! Több diakónus is próbálta megállítani őt. De olyan ügyes volt, mint

egy futballista, és erős karjaival az a nagydarab asszony félretolta a diakónusokat, és csak jött előre. Végül egy sorba elé álltak férfiak, ezért meg kellett állnia, de tovább kiabált: - Tiszteletes, az az én kisbabám volt! És pont így nézett ki az orvos. Két évvel ezelőtt történt, és azóta sem járt a kislányom. Akkor most meggyógyult?

- Nem tudom, néném. Amint a képviselőnek is mondtam korábban, csak azt mondhatom ki, amit a látomásban látok. Az ott a te kislányod, azon a feszítőkereten? – Igen, már annyit imádkoztam a gyógyulásáért… - Nos, néném, én is imádkozhatok érte, és talán az Úr Jézus meggyógyítja őt, de hogy valóban így lesz, azt nem mondhatom magamtól… Ránézett a testvérére: - Howard, ő az utolsó személy az imasorban? Howard bólintott és jelzett az utolsó személynek, hogy lépjen előre. Bill észrevette, hogy egy sötét csík húzódott végig az emberek feje fölött. Amint figyelte, a csíkból egy utca lett. Aztán látott egy kis fekete lányt az utcán ugrálni egy babával a kezében. Bill azt mondta az anyukának: - Néném, Jézus Krisztus megjutalmazott a hitedért. A kislányod meggyógyult… A meghatottságtól remegve az anyuka odalépett a feszítőkerethez és megpuszilta a lányát. Aztán felnézett és azt mondta: - Tiszteletes, mikor lesz jól a lányom? – Már most is jól van, néném… Miközben az anyuka az evangélistára nézett, a kislány kibújt a feszítőből. Amint biztosan érezte, hogy a lábai megtartják, felsikoltott. Az anyukája megfordult és felsikoltott, és aztán hanyatt esett, a diakónusok karjaiba. Egy perccel később anya és lánya kéz a kézben sétáltak végig a sorok között, magasztalva Istent. A tömeg pedig lelkesen csatlakozott hozzájuk.

Bill figyelte őket, amíg anya és lánya hátraértek. – Látjátok, mire képes az Úr Jézus – mondta, de már annyira gyenge volt, hogy elharapta a szavakat. Oda akart fordulni, hogy az imasorból az utolsó személlyel beszéljen, amikor újra észrevett egy mozgást a szeme sarkából. Amint jobban megfigyelte, Bill a képviselőt látta járni az utcán, a hallgatóság felett. Upshaw képviselő csokoládébarna öltönyt viselt fehér csíkokkal és egy déli kalap volt a fején. Itt a gyülekezetben az idős államférfin sötétkék öltöny volt vörös nyakkendővel. – Képviselő úr, van önnek barna öltönye, vékony, fehér csíkokkal? Az idős úriember fogta a mikrofont és azt mondta: - Igen, fiam. Tegnapelőtt vettem…

Most már Bill tudta, mi fog történni. – Testvérem, őszinte ember voltál és mindezen évek alatt tisztelted Istent. Isten most megjutalmaz azzal, hogy életed utolsó napjait boldoggá teszi. Most már járhatsz, képviselő úr. Az Úr Jézus Krisztus meggyógyított téged…

Upshaw úr nem tudta, mit tegyen. Azt mondta: - Dicsőség Istennek! Fiam, ha Jézus Krisztus engedi, hogy mankó nélkül járjak, életem hátralévő részét az ő dicsőségének szentelem!

- Képviselő úr – Bill megállt és megbotlott. Érezte, hogy rohamosan fogy az ereje. Ern Baxter és Leroy Kopp (líroj kop) támasztották őt és elkezdték levezetni az emelvényről. Bill azt suttogta: - Képviselő úr, Jézus Krisztus Nevében állj lábra és járj. Isten meggyógyított téged. Ez ÍGY SZÓL AZ ÚR!

Leroy Kopp (líroj kop) pásztor visszlépett a mikrofonhoz és azt mondta: - Branham

testvér azt mondja, hogy a képviselő meggyógyult!

Willie Upshaw szíve repesett. Azt mondta magának: - Branham testvér ismeri Isten gondolatát, ezért most hitben ki kell lépnem és elfogadnom Jézus Krisztust Gyógyítómnak.

Érezte, hogy valami hűs dolog söpör végig a testén. Félrerúgta a mankóit, felállt és kilépett a széksor mellé. A lábában lévő idegek, amelyek hosszú ideig halottak voltak, most élettől elevenedtek meg. Vér áramlott az összeaszott izmaiba. Csodálatos módon a lábai tartották őt. Még egy lépést tett, és még egyet. Járt! Segítség nélkül járt!

Miközben a közönség Istent magasztalta, Willie Upshaw végigsétált a sorok mellett és kezet fogott a megdöbbent Leroy Kopp (líroj kop)-pal. Aztán olyan helyre állt, ahol mindenki láthatta őt, és Willie Upshaw lehajolt, és megérintette a lábujjait…

***

„Hogyha keseregne szívem, és háborognának veséim;
Akkor balgatag és tudatlan volnék én,
oktalan állat volnék te irántad.
De én mindenkor veled vagyok,
te fogod az én jobb kezemet.
Tanácsoddal igazgatsz engem,
és azután dicsőségbe fogadsz be engem.
Kicsodám van az egekben?
Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön!
Ha elfogyatkozik is testem és szívem:
szívemnek kősziklája és az én örökségem
te vagy, óh Isten, mindörökké!
Mert íme, aki eltávoznak tőled, elvesznek:
mind kiirtod azokat, akik elhajolnak tőled.
De én? Az Úr Istenben oly igen jó nékem.
Az Úr Istenbe vetem reménységemet,
hogy hirdessem minden te cselekedeteidet.”

(Zsoltár 68: 21-28)